

(od 1860. do 1913) stvar je išla svojim normalnim tokom a onda je, s I. svj. ratom, sve zapelo. Zanimljivo je da su u Bosni pokazali malo zanimanja za ovaj proces. ...

Iz: *Fra Ignacije Gavran: Putovi i putokazi II, Livno*

Nerijetko se nađemo u opasnosti da padnemo u malodušnost. Ne vjerujemo da mi nešto možemo, makar znamo da bismo morali.

Čini se da se nešto slično događa i sada, kad znamo, da našu djecu moramo zaštititi od duhovnog nasilja/zlostavljanja kojemu su (ili će biti) izloženi u školi prilikom tzv. Zdravstvenog odgoja.

No za svoju smo malodušnost često sami krivi. Radije vjerujemo da ne možemo, nego da možemo (a time i sami sebe opravdavamo).

Možda će nam nešto pojasniti i ova mala priča Bruna Ferrera.

Dva su se mala prijatelja klizala na zaleđenom jezeru.

Bio je oblačan i hladan dan. Led je iznenada popustio i jedan od njih je propao u vodu. Voda nije bila duboka, ali led se počeo stezati.

Drugi dječak je otrčao na obalu, dohvatio kamen i pojurio do nesrećenoga. Svom je snagom razbijao led, i uhvativši prijatelja za ruku, izvukao ga iz vode.

Kad su stigli vatrogasci začuđeno su pitali: «Kako si uspio samo kamenom i svojim slabim rukama razbiti toliki led?» - Dječak nije znao odgovoriti.

Jedan starac polako reče: «Ja znam kako je uspio. Nije bilo nikoga da mu kaže da je to nemoguće.»

BILO JEDNOM... PONAVLJA SE I SADA...

Bila jednom četvorica: Svatko, Netko, Bilo tko i Nitko. Trebalo je obaviti važan posao i Svatko je mislio da će ga Netko obaviti.

Netko se zbog toga naljutio, jer je to bio posao za Svakoga. Svatko je opet mislio da bi ga Bilo tko mogao obaviti, no Nitko nije shvatio da ga Netko ne želi obaviti.

Na kraju je Svatko krivio Nekoga, jer Nitko nije učinio ono što je mogao obaviti Bilo tko.

Bog nas potiče da svaki dan dajemo sve od sebe, da se borimo, a ne da čekamo da se drugi bore za nas!

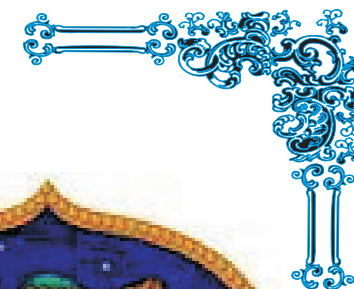

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

BOGOJAVLJENJE, 6.I.2013.

Broj: 2(296)

Kad ugledaše
zvijezdu,
obradovaše se
radošću
veoma
velikom...

Uđoše u kuću, ugledaše dijete,
padoše ničice i pokloniše mu se.

Evangelje, Mt 2, 1-12

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

Sluga Božji
ŠIMUN FILIPOVIĆ
(1732-1802)

Među jedva poznate ali stvarne velikane Bosne treba ubrojiti fra Šimuna Filipovića, franjevca iz 18. stoljeća. On nije ostvario neku karijeru u svijetu pa ni u svom Redu i Crkvi, nije napisao neku knjigu ili naslikao kakvu sliku, nije se - koliko znamo - istaknuo ni kao propovjednik. Njegova specijalnost bila je - svetost.

Fra Šimun se rodio g. 1732. u Seoni, nekoć katoličkom a danas muslimanskom selu; katolički žitelj iselili su se u obližnju Donju Skakavu i Seonjake, u sjeveroistočnoj Bosni. Roditelji su ga kao dječaka otpremili u samostan u Kraljevoj Sutjesci da uči "za fratra". Tamo je, u svojoj 20. godini, stupio u Franjevački red. Iza toga je otišao na studij filozofije u Ugarsku i postao svećenik g. 1758. u Osijeku; teološke je nauke nastavio u Italiji,...

Po završetku studija obavljao je dušobrižničke službe u Bosni pa je bio pomoćnik župnika u Bijeloj i Varešu, župnik u Roškom polju kod Duvna i u Podvučjaku, te vikar samostana u Kraljevoj Sutjesci, nešto kasnije, "izvanredni misionar" za župe sutješkog samostana. Iako je sve te službe obavljao revno i savjesno a za vrijeme kuge i junački požrtvovno opremao bolesnike, o njemu ne bi trebalo posebno govoriti jer su to tada radili i mnogi drugi bosanski franjevci.

No, onda je - u njegovoj 50. godini - nastupio preokret. Imao je viđenje, ne znamo točno da li u snu ili budan, i to viđenje pakla. Posebno ga je potreslo što je u strašnom mjestu muka opazio nekog znanca kojeg je smatrao dobrim i podsigurno spašenim. To ga se neizbrisivo duboko dojmilo. Odlučio je odsele živjeti isključivo za Boga i misliti jedino na vječnost. Za njega je ovo viđenje bio Božji poziv na nov i sasvim svet život.

Da bi se odazvao njemu, pomislio je da je najbolje otići u tzv. "samostan povučenosti" (ritiro), u Ripatransone, za koji je vjerojatno bio čuo za vrijeme svog studija u Italiji. Takvih je samostana bilo vrlo malo, a u njima su redovnici živjeli isključivo predani razmatranju, molitvi i pokori. Da stvorimo sebi neku sliku o strogosti u tim kućama, bit će dovoljno spomenuti da su redovnici u njima provodili svakog dana u crkvi po devet sati, da je unutra vladala gotovo trajna šutnja, da se spavalo kratko i na tvrdu ležaju, da se obdržavao strogi post i vršili drugi pokornički čini.

Fra Šimunu je trebalo savladati više prepreka da dođe tamo. Najprije u samom sebi: sumnju da možda njegov odlazak iz Bosne predstavlja bježanje od stvarnih, dušobrižničkih zadataka. Napuštanje domovine, rodbine, subraće, prijatelja i znanaca, u dobi od pedeset godina, i za njega je moralo značiti

trganje živog tkiva. A onda, trebalo je s mukom dobiti dozvolu za takav korak... No posve uvjeren da ga Bog zove, fra Šimun je sve to savladao te se u proljeće g. 1782. zaputio lađom do Ancone, a zatim pješice do Loreta i napokon do Ripatransona. A kad je tamo došao, morao je provesti još mjesec dana kušnje da ga u tom samostanu prime.

U naše vrijeme velik broj ljudi dovodi u pitanje i molitvu a pogotovo pokoru, trpljenje.

Nema sumnje da su nam neki raniji oblici pokore (npr. bičevanje) danas čudni i neprihvatljivi. Promijenio se ukus, povećalo znanje pa i odnos prema nekim vrijednostima. Ne treba zaniijekati da je bilo kod nekih i bolesnih pojava. Međutim, molitva i pokora imaju svoju vječnu ulogu, koja ne može nikad zastariti. Mnogi kršćani nažalost nemaju pojma o tome koliko je uzvišena stvar duhovno rasti, približavati se Bogu, postajati što sličniji njemu. Njima je sasvim prihvatljivo da se sportaš deset ili dvadeset godina trudi, s dana u dan, da poboljša svoju sposobnost, svoje "vrijeme" u trčanju i plivanju, svoj rezultat u skoku, svoju preciznost u pogađanju koša. To su lijepe stvari ali nisu ni jedine ni bitne. U stvari, promatrane s višeg stajališta, to su trice. Koliko li se taštine krije iza postignuta rekorda, koliko čovjekova duša, unatoč svim blistavim uspjesima i natjecateljskim nagradama, može ostati prazna pa i ružna! S druge strane, oštro oko kojim su sveti i pobožni ljudi sudili o sebi i o svojim činima, bilo je tako nepristrano i tako čisto, da su stanovite ocjene prema njima naivne, grube i ponekad moralno sumnjive.

Naravno, naša su pokornička uzdržavanja i mrtvenja po sebi ništavna pa i besmislena, u koliko ne služe velikom cilju: da sebe očistimo i da se što više približimo Bogu, da radimo za neko pravo dobro. Kritičari vide čine ali se ne osvrću na pobude, na motive; po svoj prilici i napadaju molitvu i pokoru upravo zato što Bog za njih i nije istinska zbilja.

- Naš se fra Šimun, kao što je rečeno, u svojoj pedesetoj godini, našao u zajednici koja je sebi postavila zadatak: sjediniti se s Bogom u što punijoj mjeri. Primljen s početka s nevjericom i oprezom, on je - prema uvjerenju svih u samostanu - natkrilio sve ostale svojom nenadmašivom poniznošću, svojom uronjenošću u Boga i neprekidnom sabranošću te svojim junačkim pokorničkim podvizima. Iako je samostan bio za svijet zatvoren, glas o fra Šimunovoj svetosti prodro je među puk: zvali su ga "sveti čovjek, duša blažena". I, kao što je to posvuda običaj, i tamo su od njegove svetosti očekivali i tražili pomoć i razglašavali neobična, čudesna ozdravljenja dobivena njegovim posredovanjem. Kad je on, nakon dvadeset godina provedenih u Ripatransonu, umro, puk je s njegova habita u ljesu izrezao toliko krpica da bi ih imao kao relikvije, da su mu redovnici morali navući drugi habit i postaviti stražu da ga mrtva zašтите. Tijelo mu je nekoliko godina iza smrti preneseno iz groba i pokopano u katedrali.

- Crkveni ljudi u Ripatransonu odmah su pomislili da Crkva treba fra Šimuna proglasiti svetim. Ali, vremena za proces oko proglašavanja, koji je po pravilu (posebno u ono vrijeme!) bio dug i mučan, bila su vrlo nepovoljna. Već pri kraju fra Šimunova života revolucionarni i ujedno protucrkveni pokret 18. st. prešao je iz Francuske u Italiju pa je i Ripatransone g. 1799. stradao kao žrtva ubijanja, paljenja i pljačke. Vojnik, koji je tom prilikom triput zamahnuo sabljom da fra Šimunu u crkvi odsiječe glavu, osjetio je - na vlastito zaprepaštenje - da to ne može učiniti! I nakon fra Šimunove smrti u Italiji su još dugo potrajali nemiri, njegov samostan bio je napušten a crkva pretvorena u staju...

Tako je tek šezdeset godina poslije fra Šimunove smrti tamošnji biskup pokrenuo, zajedno s još nekima, proces oko proglašenja blaženim. Dosta vremena